46665/B

ORATIO

EX HARVEII INSTITUTO

HABITA IN THEATRO

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIS,

OCTOB. 19, M.DCC.XCVI.

A GULIELMO SAUNDERS, M. D.

COLL. REGAL. MED. LOND.

ET

REG. SOCIET. SOC.

LONDINI.

TYPIS JACOBI PHILLIPS & FILII.

M.DCC.XCVII.

94799

WELLCOME
HISTORICAL
MEDICAL
LIBRARY

VIRO EXIMIO

THOMÆ GISBORNE, M.D.

PRÆSIDI DIGNISSIMO,

SOCIISQUE ORNATISSIMIS,

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIS

HANC ORATIONEM

ILLORUM HORTATU EDITAM,

EA, QUA PAR EST, OBSERVANTIA

D. D. D.

GULIELMUS SAUNDERS.

ORATIO HARVEIANA.

SI de viris illuſtribus dignè loqui æquè eſſet facile atque eorum Exempla reſpicere et venerari, orator veſter tot doctiſſimorum judicum acumen minùs hodiè formidaret, neque huic muneri obeundo omninò impar ſibi videretur. At rem longè aliter eſſe ſentio; nec invitus fatebor, ſive majorum merita animo revolvam, ſive in memoriam revocem varias Orationes, in illorum honorem, annis ſuperioribus habitas, quarum benè multæ, publici juris factæ, nihil non ſcitè et ingeniosè cogitatum, nihil

non nitidè, eleganter, et facundè dictum, exhibent; ſive tandem oculos flectam ad vos, quos ingenii acumen, plurima doctrina, et politioris literaturæ ampla ſupellex nobilitant; non invitus, inquam, fatebor, parùm abeſſe, quin me pœniteat, quod hæc roſtra conſcenderim, tantis nominibus, et veſtræ expectationi, haud dignè ſatis, præ tenuitate ingenii mei, facturus. Illud tamen animum mihi labantem erigit, quod, cùm huic operi non me ſpontè obtulerim, ſed ut officio communi fungerer, Vos, Auditores humaniſſimi, quicquid vel a ruſtico ore proveniat, æqui bonique conſulturos nihil dubitem.

Quam ſapienter ab Harveio inſtitutum fuerit, ut hic ſolennis Academiæ noſtræ conſeſſus quotannis vocaretur, eâ mente, ut ob oculos ponerentur domeſtica et cognata virtutum exempla, pluribus dicere ſupervacaneum fore exiſtimo. Ecquem enim fugiat, ut vitii, ad corrumpendas mentes, ita virtutis imagini, ad eas pulchrè informandas, magnam vim ineſſe?

Ne autem vos diutiùs morer, Socii doctiſſimi, quis, inter illos qui à nobis celebrandi ſunt, primas ſibi vindicat, niſi ille, quem hoc Medicorum Collegium Parentem ſibi eſſe et Conditorem gloriatur? Linacrum dico, quem vel nominare non poſſum quin animis veſtris magni et egregii viri effigies adumbretur.

Natus eſt Linacrus illis temporibus, cùm ignorantia hominibus incumberet. Artes tùm jacebant neglectæ et ingloriæ, literæ tenebris ſepultæ. Error ubique graſſabatur, hominesque ab ejus tyrannide adeò non ſe liberare conabantur, ut catenas ipſas amplecti viderentur.

Quam porrò egregiam indolem, quàm ſingulare ingenium à naturâ, donorum ſuorum licet parciſſimâ, Linacrum accepiſſe oportet! Qui, dùm maxima pars hominum modicâ, eâque dubiâ, doctrinâ contenti, innumeris cæteròquin erroribus ſe deludi quietè patiebantur, immenſam veritatum ſeriem uſqùe latentem non ſuſpicatus eſt modò, ſed et ſibi plenè manifeſtari optavit.

 Primis

Primis quidem bonarum artium rudimentis apud Oxoniam imbutus fuerat; hæc autem non ſatis erant ad ſedandam doctrinæ ſitim, quâ ipſius pectus indeſinenter adurebatur. Quidni dicerem? Nec enim exiſtimo, indè quidquam celeberrimæ illius Academiæ laudi detractum. Sat Patriæ dederas, Alma Oxonia, dùm feliciſſima, quæ in Linacro recondita erant, optimarum frugum ſemina, in uberrimam ſegetem aliquando ſurrectura, foveras, coluerasſque, et, quantùm prima inſtitutio ſinit, evolveras. Sat dederas ipſi Linacro, dùm ipſum edocueras modum, quo bona à naturâ accepta augeret. Sat dederas et tibi, dùm, virum magnum fingendo, gloriæ jam tibi partæ futuris præluſeras incrementis.

Ergo, ut animum ſcientiæ cupidiſſimum expleret, Linacrus domum, propinquos, patriam deſeruit, et Italiam, benigniſſimam, tùm temporis, bonarum artium altricem, petiit; ibique doctrinâ ex puriſſimo fonte derivatâ, divitiis auro potioribus onuſtus, in patriam redux, eam ditare feſtinavit.

Jam

Jam ſpectemus illum, adeò meritis inſignem, ut Henrici Septimi quem inter ſuos ſapientiſſimos reges annumerat Britannia, oculos attraxerit; utpote qui Arthurum ſuum, ei tam Præceptori quàm Medico commiſſum voluerit. Eſt-ne ullum aliud hoc munere ſanctius? Nullum, profectò, auditores. Ex eo enim tempore, Linacrus cum Auguſtiſſimo patre curas, imò et jura quodammodò dividebat. Ex eo tempore, illud grave ipſi incumbebat officium, ut et valetudinem principis tutaretur, et ſimul animum ejus informaret.

Quod Linacro ſua merita in cauſa fuerint, ut ad tantos honores promoveretur, patebit ex more quo in illis ferendis ſe geſſit. Quippe qui non alio conſilio eâ, quâ plurimùm valebat apud Reges et Proceres, gratiâ uſus fuerit, niſi, ut ſe patriæ utiliſſimum ac beneficentiſſimum, non dum viveret modò, ſed et in futura ſæcula præſtaret.

Illam beneficentiæ laudem, vel hinc meretur Linacrus, quòd duas Oxoniæ, unam et Cantabrigiæ, ſuis ſumptibus,

bus, inſtituerit prælectiones, de ſcientiâ medicâ, quæ ipſi cordi potiſſimùm erat. Verùm altiora meditatus eſt, eaque perfecit, dùm Medicorum Collegium, auctoritate Regis et ſupremi gentis Senatûs, inſtituendum curavit. En Academiæ incunabula noſtræ! Palmarium inſtitutum! Et quod in Auctore ſuo mentem benè præſagam, haud minùs quàm munificum animum arguit. Quot enim beneficia in uno! Hinc enim futurum erat, ut ars noſtra, ad id tempus humilis et neglecta, ſeſe erigeret et penitiùs excoleretur; ut peritiſſimorum collatis in commune conſiliis, adunatiſque ingeniorum facibus, lux magna in ſcientiam medicam diffunderetur; veluti ſi quam terræ plagam, ſpiſſâ diù caligine immerſam, ſol tandem vivifico et lætabili lumine colluſtret; ut ſuum eſſet Britanniæ Medicorum Seminarium, quod, maturantibus indiès præceptis et meditatione, optimos gigneret, toti orbi conſpicuos; ut abigeretur illa maleſuada cohors Empyricorum, qui, incautam multitudinem ſpe ſalutis deludentes, morborum in homines deſævientium turmæ (heu jam ingenti!) novam ſe peſtem addiderant.

QUAM

Quam dulce tibi fuerit neceſſe eſt, Vir optime, hanc naſcentem Rempublicam, à te conditam, felicibus incrementis proficientem conſpicere! An mirer, ſi eam paterno foveris affectu? Si omnem adhibueris curam, ne quid detrimenti pateretur? Si domum tuam, ad ejus comitia celebranda, vivus commodaveris; imò dederis, morti proximus? Verbo dicam: ſi te totum, tuaque omnia impenderis, quò huic inſtituto accederet firmitas, et, quantùm rerum humanarum ſinit conditio, perennitas præſtaretur? In his omnibus agnoſco virum ſapientiſſimi et utiliſſimi propoſiti tenacem, qui, cùm ſemel aliquid pro patriâ molitus fuerit, mentem ſuam non patitur mutari, nec porrò deſiſtit, donec ultimam operi manum admoverit.

Æquum ſanè fuit, ut illa nova Reſpublica faſces ſuos Linacro primùm aſſignaret; hos autem ille per ſeptennium obtinuit. "Cùm enim," ut ait oratorum princeps, Cicero, "ſit proprium munus magiſtratûs intelligere, "ſe gerere perſonam civitatis, debereque ejus dignitatem

"et

" et decus ſuſtinere, ſervare leges, ipſiuſque jura fidei " ſuæ commiſſa meminiſſe;" quis pleniùs ea omnia, erga hanc novam civitatem præſtare poterat, quàm ipſe civitatis Conditor et Parens.

Quid, quàm literis Græcis et Latinis doctus fuerit Linacrus, eloquar? Eloquatur potiùs acutiſſimus ille in re literariâ Judex, aliàs parcus laudator, Erasmus. " Eſt " apud Britannos, inquit ille, vir undequàque doctiſſi- " mus, Thomas Linacrus—multis annis elimatas lucu- " brationes ſuas viciſſim edit in lucem. Prodiit Ga- " lenus, περὶ τῶν υγιεινῶν, tantâ fide, tantâ luce, tanto Ro- " mani ſermonis nitore redditus, ut nihil uſquàm de- " ſideret lector Latinus; imò nihil non melius reperiat, " quàm apud Græcos habeatur." Omitto plura ejuſdem teſtimonia. At unum me movet, cùm de ſcriptis Linacri cogito, quod vix tacere poſſum, nec inutile dictu exiſtimo. Quandoquidem animum adhibuit auctoribus Græcis reddendis, cur non ſublimem Homerum, epici carminis parentem, aut eloquentiæ fulminis potentem Demoſthenem,

aut

aut Anacreonta ſemper feſtivum, potiùs elegerit; cùm illi non parum oblectàmenti muſarum cultoribus afferant? Cur, Auditores? Quia nullum majus oblectamentum noverat LINACRUS, quàm communi utilitati ſervire. Ità, ſemper ſibi conſtans, ſemper beneficus, ſemper aliis vixit, non ſibi; dignus porrò, cujus venerandam frontem non una tantùm laurus ambiat, cujus nomen decuſque ſemper maneant, cujus dulcem memoriam grato ſemper animo foveamus.

Nullus fuiſſet dolori modus, nullum lenimen mœrori, ex deſiderio viri ingenti virtutis laude conſpicui, ſi totus diſceſſiſſet, cùm invida mors illum è medio rapuit. At cineri ſuperſtes fuit ejus virtus; tantumque incitamenti præbuit ejus exemplum, ut, eo avulſo, alter non defecerit aureus.

SIC LINACRUM proximè ſequutus eſt CAIUS, ipſi amicitiâ conjunctus, atque ejus ingenii ditiſſimus hæres. Ea CAIO et LINACRO interceſſit morum ſtudiorumque et

propenſionum conſenſio, quæ vix aliàs, ac ne vix quidem, cerni poſſit. Fuere in utroque idem diſcendi ardor, eadem vis cogitandi, par ingenii perſpicuitas. Ambo, licet jam docti, ut doctrinæ abundantiorem copiam haurirent, ſolo mutato, exteris magiſtris ſe inſtituendos præbuerunt. Uterque mathematices peritus, in literis Græcis et Latinis verſatiſſimus, ſcientiæ medicæ uterque amantiſſimus, adeò conſentaneas et quaſi cognatas mentes ſortiti fuerant!

Neque illis tantùm ingenii dotibus, quibus Linacrus in orbe literario refulſit, ſed et illâ beneficentiſſimâ voluntate, quâ nos ſibi devinxit, ornatum ſe exhibuit Caius. Oxoniam ſuam novis doctrinæ fontibus irrigaverat Linacrus; ſuam et Cantabrigiam auxit Caius novâ literatorum prole, nunc ex nomine ejus conſpicuâ. Fecerat Linacrus, ut hæc noſtra Reſpublica naſceretur; fecit et Caius, ut ſuæ ipſi eſſent leges, ſui honores, gentilitia inſignia. Quin, et imminens ipſi exitium quo obrui potuiſſet, avertit. Medicaſtrorum enim hoſtiles adverſùs

illam

illam fregit impetus. Motas ipſi lites ille ſolus, inſtar agminis ſuſtinuit; et Collegii jura, quibus amiſſis jam nihil tutum ipſi eſſe poterat, tantâ eloquentiâ, tam valido argumentorum pondere propugnavit, ut judices in ſuam traxerit ſententiam, ipſique certum aſſeruerit triumphum.

Medicinæ ſolio ſuo jam ſedenti, cæteræ ſociæ diſciplinæ, et ancillantes artes adſtare properarunt. Quanti ſit momenti, ut vir medicus totam, quà patet, Anatomiam probè calleat, et eam medicinæ partem, quæ manu curat, non ignoret, nunc ità in confeſſo eſt apud omnes, ut ullis rationum momentis palàm fieri non indigeat. Illud porrò jam noverant quotquot, Linacri et Caii temporibus, civitate noſtrâ donati fuerant; atque ut, tot eximiis exemplis incitati, animos pulchræ laudis egentes et ipſi geſtabant, non defuerunt, inter illos, qui Anatomiæ ſuum gymnaſium, ſuum et Chirurgiæ, conſtituerent.

Hanc laudem ſibi pepererunt Caldwaldus et Gulstonus. Hic, dùm mortuorum corpora quotannis in noſtro

 Theatro

Theatro incidenda procuravit, et pathologicas Lectiones liberaliter ſtabilivit; ille, dùm Chirurgicam illam cathedram, nobiliſſimum Baronem Lumleïum gloriæ et beneficii conſortem nactus, avibus optimis, fundavit, undè fidiſſimus naturæ interpres, omnium ejus arcanorum reconditiſſimum, noſtræque arti utiliſſimum, ore magna ſonanti, erat aliquandò enunciaturus.

Haud me latet, Socii Doctiſſimi, magnum Harvei nomen ſe jam ultrò animis veſtris obtuliſſe: et ſentio vos ægrè laturos, ſi in ejus laudes ire longiùs diſtulerim. At terret me virtutum ſplendor: terrent merita plurima et præclariſſima: terret ipſa ad dicendum adeò ampla, exquiſita adeò materies, ut ſermonis vim penè ſuperare ejuſque copiam quaſi inopem facere videatur.

Sanguinis circuitum detexit Harveius!

Dent flores plenis manibus, et qui medendi artem profitentur, et quotquot humanam naturam, caducam ſanè et fragilem,

fragilem, ſortiti ſunt, ut chariſſimam animam his ſaltèm accumulem donis! Enimverò, quantùm laudis ſecum ferat nobiliſſium illud inventum, vos præcipuè noſtis, Socii Doctiſſimi, quos veſtra edocet experientia, quàm ardua res ſit naturæ ſecreta rimari; quantam laboris patientiam, quantam in inveſtigando aſſiduitatem, in obſervando diligentiam, in experimentis faciendis peritiam et cautionem poſtulet! Videre mihi videor Harveium in ſui muſæi penetralibus incluſum, tanquàm in altâ poſitum ſpeculâ, nocturnas diurnaſque excubias agentem, omnia circumſpicientem, explorantem omnia, omnia animadvertentem, ut naturam latibulorum amantem, nec cupientem ſe videri, tandem aliquandò quaſi furtim prodeuntem, rapidis quidem, at certis oculis, conſpiceret.

Sed quot et quantæ utilitates ex hoc uno invento fluxerint, quis verbis recenſere ſufficiat? Hinc novus homo in homine patuit. Cognito ſemel fluvii vitalis, per tot flexus et opaca viarum, curſu et recurſu, faciliùs certiùſque innotuit ubi triſtes ponant cubilia morbi, ubi

ſtabulent

ſtabulent varia illa monſtra, quæ humanos artus miſerè exedunt; et, ad ea depellenda, brevior ſecuriorque via ſeſe aperuit. Ex hâc, ut ità loquar, matre veritate, innumeram veritatum progeniem duci cernimus, ità ut Medicina, quæ anteà non niſi timido et tardiori pede gradiebatur, firmo poſthac et quaſi gigantæo gradu inceſſerit. Sic Wartonus, glandulas; Gliſſonus, hepar, ventriculum, et inteſtina; Williſius, cerebrum et genus nervoſum; Lowerus, cor; Croonius muſculos; ſic, inquam, illi viri, omnes veſtri, ſuâ quiſque ſagacitate multùm valentes, at Harveiano Theoremate non parùm adjuti, varias illas œconomiæ animalis vias, varia inſtrumenta dilucidârunt: contigitque, ut, intrà unius noſtræ gentis limites, uniuſque ævi ſpatium, inventorum gloria penè ſuperet quidquid unquam, ubi vis terrarum, in re medicâ detectum fuerat.

Ingrati autem eſſet animi, O Verende Senex, ſi tua in nos beneficia ſilentio premerem: illa tua immenſa beneficia, quæ fidem penè ſuperant, quæque aliter exprimere nequeo,

nequeo, niſi dicam pectus tuum totum in nos amorem fuiſſe. Tu nos paterno affectu complectens, res noſtras opibus auxiſti; ut eſſent, inter ſocios ſocietas; inter fratres amor; inter ingenuos liberalia colloquia; inter cives dulce contubernium, hilaris convictus, amica neceſſitudo; tu non modò cænaculum exſtruxiſti, verùm etiam menſam apparâſti. Ut literatorum ſedem literarum fluenta rigarent, tu Bibliothecam condidiſti, libros non parcâ manu donaſti, cuſtodem honeſto cum præmio aſſignaſti. Ut ſua eſſent domeſticis virtutibus laudum præmia, mercedem, hoc feſto die, orationi quotannis habendæ poſuiſti. Quaſi verò hæc largæ munificentiæ dona ſatis non eſſent, tu nos hæredes tuos ſcripſiſti. Quin, et præoccupato mortis die, paterna tua bona, in tuorum conſeſſu, tui planè oblitus, in manus præſidis reſignaſti. O me infelicem! O lugendam mihi meam dicendi mediocritatem! Me non potuiſſe tot et tanta amoris tui pignora dignè exprimere!

Quamvis Harveius maximum ſibi fecit nomen, quamvis

vis alii ex noſtro Collegio benè multi, quibus facem prætulit, non mediocri laude inclaruerunt, in ſcrutandis evolvendiſque Naturæ Animalis ſecretis, non eò tamen uſque progreſſi ſunt, ut nihil, etiam veri honoris, aliis reportandum relinquerent.

Atque hìc liceat obtemperare grati animi affectui in virum quo me magiſtro uſum fuiſſe, nunquam non lætus recordabor. Fas ſit paucis laudare Gulielmum Hunterum, quem, etſi civitati veſtræ, non tamen ordini alienum, Harveius ipſe ſibi adjunctum cuperet, quòd et ille magni inventi, ad rem Medicam utiliſſimi, repertor extiterit. Huntero docente, didicimus, vaſa lymphatica eadem eſſe, quæ abſorbentia; eadem, quæ lactea, per totam corporis animalis machinam diſtributa; eaque, ſimul cum Thoracico ductu, efficere unum ingens abſorptionis inſtrumentum, cujus ope, ſive ex cute, ſive ex inteſtinis, ſive ex aliis internis aut externis corporis partibus, colligitur quidquid in ſanguinem elaborandum eſt aut cum illo miſcendum. Hanc autem doctrinam, quam in libris

ſuis

ſuis copioſè illuſtravit nitidiſſimus ille Scriptor, quam multis etiamnùm ſuperſtitibus ore tradidit Profeſſor diſertiſſimus, non opinionis commentum, non ſubtiliùs excogitatæ hypotheſis figmentum, ſed naturæ judicium eſſe, et doctorum ſuffragia, et experimentorum fides confirmârunt.

Ut ad noſtros revertatur oratio, tot ſe mihi offerunt viri, ſive benignâ in nos munificentiâ, ſive magnâ in rebus medicis peritiâ, ſive utroque nomine illuſtres, ut dolendum mihi ſit eas eſſe temporis anguſtias, quæ ſingulos celebrare non ſinant, cùm tamen maximè ingratum ſit vel unum tacere.

Incidunt tempora luctuoſiſſima? Seditionum procellis totum regnum quatitur? Tyranni nutu reguntur omnia? Hæ noſtræ Ædes ſub haſtâ ponuntur? En adeſt Hamæus, qui eas propriis ſumptibus redimit. Oritur nova horrendiſſima clades? Incendia nullibi unquam ſic indomita, per hanc reginam urbem longè latèque debacchantur? Fit

ingens

ingens domorum ſtrages, Ædeſque noſtræ, vi ignis, ſolo æquantur? En adeſt iterùm Hamæus; vir profectò, qualem rerum noſtrarum conditio expoſcebat; cujus beneficentiſſimum pectus nulla unquam vis calamitatum frangere valuit; quique fortunæ etiam crudeliſſima ſua flagella quatienti obluctans, æris ſui iterùm profuſus, medicinæ tecta ità reparat, ut ex ruinis ampliora ſurgant et honeſtiora.

Dùm civitatis noſtræ res proſtratas erigeret augeretque Hamæus, illi novum decus addebat Thomas Sydenhamus. Addidit autem id, quod maximi eſt momenti, cognitionem rei medicæ ab experimentis derivatam. Quocircà totus in id incubuit, ut ſedulò obſervaret, hìnc, qui et quot ſint proſperæ valetudinis hoſtes, quæ cuique prima facies, quot deindè formæ, quis nocendi modus; indè, quid natura, in ſuo cum morbis luctamine, aut patiatur aut agat; quandò ſibi ſoli permittenda ſit, quandò medicamentis adjuvanda; quid et quantùm opis requirat, quidve detrectet auxilii. Opus ſanè difficultatis plenum, quòd et locus et ratio

illius

illius certaminis haud rarò lateant. Opus tamen, quod, ut ſtrenuè ſuſceperat, ità feliciter abſolvit. Teſtem adhibeo illam morborum hiſtoriam, quæ ex ejus calamo adeò accurata, adèo ſincera prodiit, (in illâ enim ne errores quidem ſuos diſſimulavit) ut, dùm illam legis, neſcias, utrum in Authore, doctrinam an modeſtiam magis mireris; nihilque conſultius Medicinæ Tyrones moneri poſſint, quàm ut illam nocturnâ manu verſent, verſent et diurnâ.

Nec oratione noſtrâ indictus abibit Radclivius, quem Ordo noſter, præſtantiſſimum medicum, quem ſocium beneficum noſtrum Collegium habuit. Univerſam medendi facultatem mente complexus eſt Radclivius. Quantâ autem cum dignitate, quantâ cum authoritate, quantâ cum ægrotantium ſalute illam exercuerit, nemini non notum. An illum quis dixerit ad morbos profligandos leviter armatum, ad cujus præſcripta, dira illorum cohors, quaſi juſſa, fugiebat, quique ad tantam nominis celebritatem pervenerat, ut nemo ex quovis civium ordine, adverſâ valetudine laborans, non ſe felicem

crederet, qui illum medicum adhibere potuerat, omneſque ejus conſilia, quaſi ipſius Divæ ſalutis reſponſa expeterent?

Muneris ſui ignarum ſe exhiberet Harveianus Orator, ſi te tacitus præter veheretur, Clarissime Freinde. Eccui enim potiori jure debetur, inter anteceſſorum noſtrorum laudes egregium aliquid loci et gloriæ, quàm tibi, qui ſedulò curaveris, ut hæc noſtra ſolennia diù intermiſſa inſtaurarentur, quique ſummâ eruditione, in profeſſione noſtrâ exercendâ felicitate, plurimis ſcriptis, argumentorum gravitate haud minùs quàm varietate utiliſſimis, maximis demùm geſtis honoribus, inclarueris? Fuit tibi ingenium acre, excelſum, multiplex. Eâ ætate, quâ cæteri Tyrones eſſe ſolent, ſenioribus, tàm Theoriæ, quàm Praxews magiſter fuiſti. Te Regia Societas in ſinum ſuum recepit, tùm cùm Neutonus, ille Phyſicorum princeps, ei præſidebat. Te Britannia inter Patres ſuos Conſcriptos ſedere voluit. Quem in tuis operibus ſcriptorem nitidum et elegantem, Græci Latinique ſermonis,

Chymiæ

Chymiæ et Matheſεωs peritiſſimum, literariis denique et philoſophicis opibus ornatiſſimum, læti conſpicimus, eundem Te ſenatorem integerrimum, in magno oratorum numero nulli ſecundum, ſive quod ad politicam ſcientiam, ſive quod ad dicendi vim ac leporem attinet, noſtri cives olìm demirati ſunt. In omni re conſummatiſſimum te exhibuiſti, ità ut quamcunque tractaveris, ei ſoli animum te adjunxiſſe facile crederemus. Studia ſeveriora ita coluiſti, ut de levioribus vix cogitare; adeò leviora, ut ſeveriora ſalutare potuiſſe videaris.

Præstantibus viris à me jam celebratis multos alios adjungere poſſem, ſi per tempus liceret eorum omnium laudes dicere, quibus debetur. Juvaret, non jejunam tantùm Meadi, Pelleti, Plumptræi, Garthii, Akenſidis, commemorationem hìc addere, ſed paucis ſaltèm exponere, quâ propriâ quiſque illorum laude, ſuo nomini decus conciliaverit nunquàm interiturum. Juvaret, veſtræ contemplationi objicere ipſam veſtram ſocietatem tot illuſtrium virorum prole felicem, ingenti dudùm gloriâ cumulatam,

latam, tantique ab omnibus habitam, ut et viri natalium ſplendore conſpicui de illâ benè mereri, et ampliſſimi Duces in illam cooptari, et nobiliſſimæ, etiam è regiâ ſtirpe, fœminæ in illam munera ſua conferre, haud dubitaverint. Sed neceſſe eſt ut ad umbilicum perveniat oratio.

Prius tamen quàm finem dicendi faciam, hanc à vobis, amiciſſimi Collegæ, veniam mihi datam iri ſpero, ut mentionem injiciam viri illius optimi, qui ſummo noſtræ civitatis magiſtratu nuperrimè ſe abdicavit, cùm per plures annos rebus noſtris cum honore præfuiſſet. Quin fortaſſe ingratus eſſe, etiam vobis judicibus, viderer, ſi eum ſilerem, cui in primìs illud acceptum referre debeo, quòd veſter ſim, quòd hæ fores mihi patuerint, quòd in tantâ tamque ornatiſſimâ doctorum virorum frequentiâ dicere, mihi conceſſum fuerit. Quàm dulce, quòd nullo nomine eum laudare poſſim, quin dicta fidem habeant ex luculentiſſimis argumentis! Si enim illum celebravero, ut in rebus philoſophicis peritum; eum talem arguit

illa

illa de affectibus animi et morbis indè oriundis, ab ipſo, quadraginta jam abhinc annis, habita diſſertatio. Si, ut præſtantem medicum; talem ſe exhibet, cùm in opere jam dicto, tùm in ſuo, de catarrho et dyſenteriâ Londinenſi, epidemicis utriſque, libello. Si, ut elegantiori et reconditiori literaturâ ornatiſſimum; hanc laudem ipſi vindicant certatìm varia ejus ſcripta, et præſertim illa ejus HARVEIANA oratio, in quâ reperiuntur eæ omnes ſermonis gratiæ et venuſtates, quæ, in optimis Romæ ſcriptoribus, lectorem alliciunt, et demulcent. Si demùm, ut Societati noſtræ addictiſſimum ejuſque jura diligenter et ſimul liberaliter tuentem; dictis noſtris conſonant ſuffragia veſtra, quibus rerum noſtrarum ſummam toties illi detuliſtis, atque adeò auream illam ſobriè ſapiendi legem, cui morem nunquam non geſſit, gratam vos habere ſignificaſtis.

NEQUE vero intrà Academiæ noſtræ fines ſeſe continuit ejus benevolentia, aut ejus in rebus medicis peritia iis tantùm ſaluti fuit, qui valetudinis ſuæ curam ipſi ultrò commiſerunt. Utcunque ſeſe obtulit hominum commodis

et

et utilitatibus inſerviendi occaſio, hanc ſtudiosè amplexus eſt vir, quàm latè potuit beneficus. Incubuerat Damnonio morbus popularis, quem *Colicam Damnoniorum*, de loci nomine, dixerunt. Etſi jam prodierant nonnullæ de hoc morbo diſquiſitiones, multi tamen eo quotannis diſcruciabantur; non pauci, ejuſdem vi crudeſcente, tabeſcebant, donec tandem abſumerentur. Ille ad opem laboranti ſuo Damnonio ferendam animum admovens, nihil non tentatum voluit, ut novum illud mortis telum obtunderet. Sedulæ meditationi intentus, nec experimentis parcens, exploratam perſpectamque habuit mali indolem, ac certum illud indubitatumque effecit, morbum illum, (eundem prorſùs ſive cum illo qui in Pictones ſuperiore ſæculo graſſatus erat, ſive cum eo quo Pictores et plumbarii opifices plerumque torquentur), non quidem ex pomaceo immiti et acido nimìs uſurpato, ut priùs exiſtimatum, ſed ex plumbo, in prælis, lacubus, cæteris ve apparatûs pomaceo conficiendo aut ſervando neceſſarii partibus, aut ad ipſum potum medicandum adhibito, derivari.

Non

Non illum fugiebat, talem morbi cauſam impugnari non poſſe, quin malevolorum quorumdam linguas in ſe acueret; aut inſcitæ plebis, à conſuetis vel pravis ut abſtineat vix ſuadendæ, ſtolidas excitaret murmurationes; aut in offenſam illorum incurreret, qui rei faciendæ modum etiam illicitum ſibi ademptum ægrè patiuntur. At hæc Virum optimum, cui ſola rectè factorum conſcientia ſufficiens eſt pro rectè factis præmium, à propoſito non deterruerunt. Omnes conatus adhibuit, ut damnoſa conſuetudo tolleretur. Nec perperàm. Quod enim operæ in ſuorum civium ſalutem impendit, pluribus jam profuit, illis omnibus haud dubiè profuturum, qui noxium morem tutiſſimæ doctrinæ ab eo traditæ poſthabuerint.

Aliquid in illius Viri laudibus deſiderandum mihi videretur, niſi pauca adderem de noſtri Collegii Pharmacopeia, cùm eo præſide, atque imprimis auctore, denuò recognita ac retractata nuperis annis prodierit. Hujus operis ea eſt laus præcipua, quòd rerum copiam, verbis quàm maximè ad compendium collatis, complectitur.

 Quòd

Quòd ſi cæteras, quibus hujus Academiæ nomini reſpondet, tacuero, nihil diſpendii vobis fuerit, Socii Doctiſſimi, quùm illas elegantiſſimè expreſſas habeatis, in præfatione, quam eidem operi præfigendam ſcripſit Vir ille meritiſſimus, et quam ut egregium Latini Sermonis exemplar habendam eſſe, nemo bonarum literarum peritus negaverit.

Ergo nunquam defuerunt ex hâc Academiâ multi, qui acceptam à majoribus gloriæ hæreditatem poſteris ſuis tranſmitterent. Noſtrum eſt, Doctiſſimi Socii, illam intactam tueri, imò auctiorem ſuccreſcenti ætati tradere. Diù eſt cùm gloriatur Britannia, et optimo quidem jure, non tantùm, ſe ſolam, maris, quaquà patet, imperio potiri; ſed nullibi adeò ſcitè ac à ſuis alumnis cœli meatus deſcribi, et nova ſurgentia ſidera dici; ſed et ſuos ſe habere Machaonas et Podalyrios, cæteris ferè omnibus præſtantiores. Noſtrum eſt, chariſſimæ Patriæ hanc ultimam quoque laudem illibatam ſervare. Meminiſſe debemus, tantò majorem curam ſolicitudinemque à nobis requirere artem quam excolimus, quantò majores utilitates, ex illâ, cives noſtri expectant.

expectant. Stat Collegium noſtrum legum auctoritate firmatum, opibus modicis locupletatum, immunitatibus honeſtatum; nec profectò deceret, nec æquum eſſet nos ſegnes eſſe et remiſſos in iis ſervandis, quæ non tàm noſtra ſunt, quàm fidei noſtræ commiſſa.

Sed quamobrem hæc vos moneo, Doctiſſimi Collegæ? An oblitus ſum, plurima, noſtris diebus, ex Academiâ veſtrâ, ſcripta prodiiſſe, undè nova in rem medicam incrementa proceſſerunt? Et verè dici poſſe, vos faci à præeuntibus porrectæ vividiores flammas jam miniſtraſſe? An oblitus ſum, vos ea omnia præſtitiſſe, quæ à viris probis, doctis, atque liberè eductis expectanda erant et optanda? Pergite igitur ut cœpiſtis, neque unquàm fiat, ut aut Collegium veſtrum florere deſinat, aut ſucceſſores vobis non contingant veſtrûm ſimiles. Veſtræ diligentiæ, veſtris conatibus diligentiam haud abſimilem concordeſque conatus ſuos addet Vir ille meritiſſimus, qui rerum noſtrarum magiſtratum nunc tenet, cujuſque, in illis adminiſtrandis, ſtudii pignora nobis ſunt, ipſius ergà omnes pru-

dentia et ſapientia, ergà nos autem, amor et benevolentia ſingularis.

Vobis autem, Doctiſſimi Socii, fauſta omnia et proſpera ardentiſſimè optamus et precamur. Vigeant inter vos concordia, amicitia, et ſuavis ille animorum et pectorum conſenſus, qui, dùm vitam exhilarat, rebus vim, firmitatem, et ſtabilitatem conciliat. Labores veſtros Deus Optimus Maximus ſecundet; vitaque veſtra, læta, ac placida delabatur, donec tandem, hoc feſto die poſteà redituro, et ipſi (utinàm ſerò!) ab Oratore vobis digno, meritorum præmia obtineatis.

FINIS.